

TOTA AMOR ÉS LATENT EN L'ALTRA AMOR; TOT LLENGUATGE
ÉS SAÓ D'UNA PARLA COMUNA; TOTA TERRA BATEGA A LA PÀTRIA
DE TOTS; TOTA FE SERÀ SUC D'UNA MÉS ALTA FE

Ramon Llull i Joan XXIII

Lleveu-vos, drets, els qui amb desesperança
heu vist brancar l'alzina a l'ara de l'ermita
i les testes dels sants nodrir les atzavares;
els qui, tements del fort, i frèvol, forejàveu
sense vela ni rem, al brum de la gropada,
i els del iot us negaven corda llarga;
els qui pareu la mà pels rocs de Perafita
—quan les roses s'esbalcen dellà els munts—
i el viatger fressós hi fa parada.
Sortiu dels vostres caus, on l'esbarzer delira
fontanes clarejants, vosaltres, els porucs,
els qui l'aurora encega i no veieu l'estrella.
Abandoneu, els qui us creieu vençuts,
l'escó soliu, l'eixut, el got i la taverna.
i aquells qui sou balmats, ompliu sac i senalla
del gra novell que espurneja a tot vent.
Els ullpresos, gements pel llumejar dels cossos,
la magnòlia dels pits al fossar de la palla
i el corall bategant en una tofa d'algues,
desvetlleu-vos tantost, i per places i estadis
crideu pertot que ve l'Absent.
I els qui cantem, joglars, al fumer de la cova
on paraules i olors i tocaments,
i el so dels instruments amb ressaca de pluja,
ens enjoven el seny en una mata d'ombres,
—Obrim els para-sols a la terrassa nova!

Ramon, el Foll, i Joan, el Benigne,
Vénen dels Dalts, plegats; i a la brisa boscana
d'una pradella amb flors i fruits frescals
i falgueres aiguoses, parlen, beats, i es miren.
Diríeu que Ramon es perd per clarianes
d'un temps ja fuit, i que, fogós, confessa
pecats antics, d'on brollen mars i sals,
amb mots d'avui, i crus, amb vermellors d'oratge;
i s'agenolla franc, com qui cerca el perdó
de qui, guaita dels temps i servent de l'espera,
herbejava els camins en els fulls del Diari.
O que, altívol, es dreça,
i amb signes fora d'ús, més enllà de la imatge,
mesura i palpa el Ver en un setembre d'astres.

Diríeu que Joan, transparent, perd coratge,
i púdic l'aconhorta, ell que ignora el pecat,
jocs i plaers del pecat de luxúria.

O l'escolta, submís, quan, mans obertes
i defallent, amb plors, sospirs i planys,
i passats sis-cents anys,
renova, venturós, el clam i la requesta:

«Un Concili vull començar
per ço que faça enamorar».

Joan riu, i somriu amb campaneigs de festa,
i el beneeix. I Ramon dicta amb seny d'orat:

«En Concili lo pec moltó
enganya el llop i lo lleó
i la volp enganya el capó».

Ramon, barbaflorit, i Joan, l'Apostoli,
s'han trobat i abraçat, i s'han besat.

Tot era flaire als cims, i els erms florien.

Lleveu-vos, drets, els qui aneu a palpentés
i els qui us traïu amb crides i proclames;
redreceu-vos, oh noies!, de tan nues captives,
dòcils i fàcils al jaç de les mentes.

Vosaltres, els nafrats en un combat de bruixes
enllà del mur del son; els sedecs de querella,
que sanguegeu a la brasa dels brucs
quan un flam sense foc d'un no res fa guspira;
i els qui deliu mons nous:—Eixiu de la caverna
on us feu por, i ploreu, i sangloteu,
i ajusteu-vos, cor net, al solell de la vila!

Redacteu, escrivents, les noves d'aquesta hora
i planteu els pasquins a les parets clareses:

*Tot serà lliure en una terra lliure,
i radiant en un calanc d'esponges;
tot serà bell, avenc, còrrec i duna,
i l'home, sense por, sense arma ni muralla;
tot serà pur al sorral de les platges
que irisen amb tints nous la Vall del Viure.
Tota amor és latent en l'altra amor,
tot llenguatge és saó d'una parla comuna,
tota terra batega a la pàtria de tots,
tota fe serà suc d'una més alta fe
quan Joan i Ramon i els qui amb ells fan miralla
obriran el portell de les rescloses
i naixerem, fulgents, al fresc de la font viva.*

El Port de la Selva, 7 d'agost de 1964